

לילה אחד, אני פותחת את תיבת המייל, וסיפור משפחתי מרגש נשפך
לו החוצה...

משפחת נמני היקרה מביתר עילית מספרים לי על סבא שלהם ר'
יעקב אלישר כהן זצ"ל

שנפטר לפני 11 שנה והיה צדיק נסתר ותלמיד חכם גדול.

רציתי להזמין ציור של סבא זכרונו לברכה לאמא שלי (הוא אבא שלה) רבי יעקב אלישר כהן בן

דבורה [דואר נכנס x](#)

☆ יום א', 5 במאי, 23:28

→ [רוטי נמני <ruthynimny@gmail.com>](mailto:ruthynimny@gmail.com)



אני ▾

סבא ז"ל נפטר באב תשע"ד בן למעלה מ-90
ולא מש לרגע זכרו מהמשפחה
כל חייו היה רצף של עבודת ה' בטוהר לב ובתמימות
והיה לתלמידם של חכמי הדור הקודם
חכם מנחם מנשה
חכם יעקב מוצפי ועוד
סבא ז"ל היה מוכר לפרנסתו בחנות שהרבה מן הימים לא הייתה פתוחה כי היה הולך לעשות תענ"ד בביה"כ שונים באזור בוכרים
וגם בזה היה משאו ומתנו באמונה
והרבה שנים קודם שנפטר פרש לגמרי למען עסק התורה
וגם שהיה פותח זה לאחר תפילה בנץ כותל ולימוד
סבא היה מיוחד מאוד בכח שתיקתו
וניצל כל רגע פנוי בחנות ובבית ללימוד התורה
ממש לא היה עושה רגע לבטלה
עד שהרב בקשי דרון אמר שהוא א' מהצדיקים הנסתרים
ובאמת כל הנהגה טובה שדבק בה - דבק בה עד ככלות כוחותיו לגמרי

אל המייל צורפה התמונה אותה הם ביקשו שאצייר, והלב שלי כבר
התחיל לפעום בהתרגשות על הזכות הגדולה ששוב נופלת בחלקי...



ביקשתי מהמשפחה עוד תמונות של סבא, מכמה זוויות על מנת
שאצליח לצייר אותו הכי נכון, מדוייק בצבעים, מחייך וחי..



יצאנו לדרך מרגשת ומנחמת, לפני שהתחלתי לעבוד, ביקשתי מהם לקרוא מעט על הסבא הגדול, להתחבר לאורו ומורשתו, ולהדליק נר לעילוי נשמתו.

אשתף כאן ב-2 סיפורים שאותי חיזקו מאד באופן אישי:

1. שמירת פיו של אבא שלא לדבר ח"ו בגנותו של אדם

מישראל הייתה בצורה מופלאה, מידי יום ביומו לאחר תפילת שחרית בנץ החמה בביהכ"נ 'שמש צדקה' היה אבא לומד בחבורה בספר הקדוש 'חפץ חיים' הלכות שמירת הלשון, ולאחר מכן היו אומרים את התפילה שיסד החפץ חיים על שמירת הדיבור. לא היה שייך לדבר עם אבא על שום דבר חוץ מדברי תורה ועניני פרנסתו ככל שלא דבר אבא בגנותו של שום אחד מישראל, היה מרבה אבא וחוזר ומשבח בכל פעם ופעם איזה הנהגה טובה, או מידה טובה שהיה רואה בכל אדם.

2. סעודת שבת במחיצתו של אבא היו מעין עולם הבא, כאשר

אבא היה יושב שעה ויותר לשורר זמירות שבת ושירי שבח והודאה להשי"ת, תמיד היו אבא ואמא מספרים, שבשנות צעירותם היו יושבים ושרים כשעתיים בליל שבת, והיו אבא ואמא אומרים שהרגישו, שמלאכי השרת יורדים לשמוע את שירתם.

על ציור זה נחה סייעתא דשמיא מיוחדת, לא היו כמעט תיקונים בסוף התהליך.

וב"ה זכיתי להגיע לתוצאה המושלמת:



הציור הודפס לבני המשפחה על זכוכית מחוסמת,
ואני חיכיתי בסבלנות לשמוע איך הגיבה ביתו למראה הציור.
התגובה הייתה כ"כ מרגשת, שאני מביאה אותה ככתבה וכלשונה:

מהממת אחת בדיוק אני פותחת מייל (שלא נפתח שבוע...) כדי להתחלק איתך בריגושים.

שעד עכשיו שמעתי אותם דרך בעלי.

ועכשיו מחמותי אז זה הולך ככה:

'רותי, רותי, איזה מתנהההה, בחיים לא קיבלתי כזאת,

אני יודעת שזה השקעה, אבל מה אני אומר לך אין לזה ערך שישווה לשמחה שלי ושל אחיות שלי.

אנחנו מרגישות משהו ממה שנאמר "תחיית המתים"

הוא כל כך חי, אני לא מאמינה שזה ציור, אני רואה את זה משתקף אלי דרך החלון במטבח, והיום שלי אחרת.

גם אחותי מרגלית ושושי, אנחנו לא מפסיקות להתלהב ולא להאמין שזה אפשרי לעשות דבר כזה"

אני: טוב, את יודעת שזה לא סתם ציור עם נשמה, הציירת היא מיוחדת, קראה עליו, הדליקה נר התחברה למשהו גדול"

חמותי: זה מרגיש משהו אלוקי שיש בו.

זה בדיוק הוא, אני לא יודעת איך היא עשתה את זה, תגידי לה ששמחנו ואנחנו שמחים עם זה כל רגע!

אף פעם לא נמאס לי להסתכל בזה, אומרים לי: קומי, אמא, יאלה, ואני ממשיכה להסתכל ואני מרגישה שאני שואבת משהו מהתמונה החיה הזאת"

ולא נגמרו המילים... הם המשיכו לזרום...

אז איך מחזירים לך פידבק מכל ההתרגשויות???

התרגשתי גם אני עם משפחת נמני היקרה,

והתרגשתי במיוחד מהמשפט שגרם לי לצמרמורת:

אנחנו מרגישות משהו ממה שנאמר "תחיית המתים"

הלוואי ובקרוב נרגיש זאת באמת ובחי, בגאולת עולם ברחמים.

אהבת? התחברת?

גם לך יש סבא גדול שמשפחתך חולמת להנציח,

אבל אין תמונה טובה וראויה שאפשר להתנחם בה?

בשביל זה אני כאן!

לכל שאלה אני זמינה בשמחה.